

TORNAI JÓZSEF

Sír az út előttem

*Sír az út előttem,
Bánkódik az ösvény,
még az is azt mondja,
áldjon meg az isten.*

*Miért nem dolgoznak?
mondta a lengyelekre
szaggatott, messze-vonszolódó felhők alatt
a magyar ember,
sírva-sírt az októberi esőben,
most nem rándulnak meg idegei
ha magyar ember szeme
sír
a szomszéd szürkületben;
azt kérdezi a költőtől:
mennyit kerestek, senkiháziak?
Összevont, borzas szemöldökkel
nézi a történelmet:
árulást orront, összeesküvő
vér-madarak röpülnek
éjszakázó agyában,
a magyar ember
szereti a saját szabadságát,
visszahőköl más magyar ember
szabadságától
zsíros száját megtörli,
álma elszáll a nyárfás délutánban,
szellemi Dávidjai megszületnek,
aztán legyőzik őket a magyar Góliátok,
a magyar embert
isten szétszórta
a világ minden szigetére,*

városába,
egyetemére,
csirkegyárába,
országát egyszer már körülnyírta a nagyolló,
most lugast futtat
a nyaralója elé,
kibomlanak jövődjöje rózsái
tüskéikkel-indáikkal,
befonják lábát,
befonják az utat:
sír az út előttem.

